

нѣговото время отечеството ни было е найславно; той е былъ нашето Българско слънце, кое то е посякадѣ благодатны зары прѣскало, — блажени людіе имѣже Господъ Богъ ихъ; — ѿ дано бы нѣговата память въ нашето сърдце гнѣздно направила, подобенъ плодъ раждала, да го съ слава и честь до вѣка вѣнчава — наедно съ него и прочіите колкото ся въ таз книшкѣ споменувать, пакъ и другите, които до сега нисѣ юще познати. —

За това пріятелски умолявамъ нашите родолюбивы Българи да ѿсе сърце таиѣ малкѣ книшкѣ пріемѣтъ, да глѣдять въ неіѣкъто въ оглѣдало славныте си предцы, които сѣ съдѣлата си родѣтны прославили, и дася радувать, чи иматъ такива братія съ каквыто ся секи родъ горди; да запечатать имената имъ въ сърцатаси а надѣлата имъ (което е найнуждно) ревностно и неуморно и пожертвователно да подрѣжавать. Учените пакъ наши сегашни писатели, преводители и учители искренно умолявамъ да мя въ числото си, къто най-малкіѣтъ ся братъ и съдѣлатель пріемѣтъ, за погрѣшките въ книжкѣтъ ми извинѣтъ